

Miloslav Švandrlík

ŠUMAVSKÝ UPÍR
3x 100 HORORŮ

Miloslav Švandrlík
ŠUMAVSKÝ UPÍR

Miloslav Švandrlík

I.

ŠUMAVSKÝ UPÍR

3x 100 HORORŮ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Miloslav Švandrlík – heir, 2017, 2026.

Illustrations © Jiří Winter – heir, 2017, 2026.

Cover art © Lukáš Tuma, 2017, 2026.

Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2017, 2026.

ISBN 978-80-278-0281-4 (print)

ISBN 978-80-278-1670-5 (ePub)

ISBN 978-80-278-1671-2 (mobi)

ISBN 978-80-278-1672-9 (pdf)

Úvod z pera autora

Jsou lidé, kteří se hororů děsí a jsou jimi znepokojeni. Neprávem. Horor je pikantní literární útvar pro lidi vyrovnané, spokojené a mírně znuděné. Nehodí se pro ty, kteří žijí ve stresu či neštěstí a kolem nichž se hromadí katastrofy. Pro ty jsou horory jen dalšími hřebíčky do rakve.

Čím je ale člověk šťastnější, najedenější, znuděnější a bezkonfliktnější, tím spíše zatouží po změně, kterou může být chvíle strachu a hrůzy. Pochopitelně nesmí jít o jev nevratný a děs, kterého se nezbavíme. Ti, kterým bezprostředně nic nehrozí, se rádi bojí. S rozkoší se tetelí strachem. Mám s tím své dávné zkušenosti.

Jako zdravé a spokojené dítě jsem býval často večer sám doma. Rodiče hráli ochotnické divadlo a buď zkoušeli, nebo schůzovali. V té době jsem se programově a velice rád bál. Zalezl jsem pod peřinu a představoval si, že mi hrozí smrtelné nebezpečí. Každé zapraskání, zašustění nebo mňouknutí kočky provokovalo a jitřilo mou fantazii. Rozliční duchové, netvoři a bubáci se houfovali, aby zahájili neúprosný útok. Na chodbě před mým pokojem stál umrlec ze Svatební košile, babizna z pohádek bratří Grimmů a nesmrtelný Kostěj. Všichni si na mne brousili zuby a hodlali zmařit můj mladý život.

Tak to pokračovalo i v následujících letech. Kdykoliv jsem byl, jak se dnes říká – v pohodě, zatoužil jsem po nových hrůzných zážitcích. Prožíval jsem katastrofy, bojoval s příšerami, padal do hrobů a prchal před upíry. Bylo to nádherné.

Kdykoliv se ale životní situace zhoršila, změnil se i vkus. Bolesti, strasti, neúspěchy či deprese rázem zaplašily veškerá strašidla. Člověk, který se ocitne na samém okraji propasti, nepotřebuje, aby mu někdo ze zálohy strčil do zad. Tady jde veškerá škodolibost stranou a terapie musí být změněna.

Tohle mám vyzkoušené, dokonce i jako autor. Horory mohu psát jen tehdy, když se cítím náramně dobře, a děším lidi, kteří tím nejsou zaskočení.

To však rozhodně neznamená, že na své bubáky nevěřím. Že si s nimi jen tak pohrávám, nebo si je dokonce vymýšlím! Z toho mě opravdu nikdo nesmí podezírat. Jsem s nimi dokonce jedna ruka, ale na scénu je pouštím obezřetně. Ani upíři a vlkodlaci si přece nemohou dělat to, co sami chtějí. I oni musejí respektovat nějaká pravidla. Jejich úkolem je strašit, seznamovat čtenáře s tajemnými silami a přesvědčovat je, aby co nejrychleji odhodili omšelý a zvetšlý materialistický balast. Kdo to alespoň na chvíli nedokáže, neměl by horory číst. Nemůže totiž prožít tu zvláštní rozkoš z toho, když se mu za krk posadí Hrůza a milosrdně mu stiskne hrdlo. Je to stejně báječný pocit, jako když propadneme bujnému veselí, které nás vytrhne z beznadějného smutku. To však je nutno vyzkoušet a my to můžeme pouze doporučit.

Cikánčina věštba

Ta malá štíhlá cikánka, která Jana Tlapáka málem přepadla, se nejprve svými jasnovideckými schopnostmi vůbec nepochlubila. Zcela jednoznačně nabízela mladému muži své pružné tělo, a to za nepříliš vysokou finanční úhradu. Teprve když neuspěla, začala stavět na odiv své vrozené čarodějnickví. Chtěla Tlapákovi hádat z ruky, pochopitelně za mnohem nižší sumu, než kterou požadovala předtím.

Jestliže Tlapák svolil, nebylo to proto, že by holdoval jasnovidectví a nadpřirozeným úkazům. Dokonce o nich dost pochyboval, a už vůbec nevěřil na zvláštní schopnosti cikánských kurviček. Ale tahle holka byla neodbytná, brebentila své lákavé nabídky bez únavy, a tak posléze kapituloval. Chtěl od ní mít pokoj, a proto posléze odevzdaně nastavil pravou ruku. Cikánka se jí chopila a dlouhou dobu se mu dívala do dlaně.

„Pán se chystá jet na cestu,“ řekla potom, „ale ať si to rozmyslí! Na té cestě se mu přihodí veliké neštěstí. Když pán nikam nepojede, nic se mu nestane.“

Tlapák se ušklíbl a strčil cikánce do dlaně desetikorunu. Zdálo se jí to málo, ale za ten blábol to bylo ažaž. Tak alespoň Tlapák její jasnovidecký výkon zhodnotil. Už se s ní déle nebavil a pospíchal domů balit kufry. Následujícího dne odjížděl do Zvonkové na dětský letní tábor. Jako oddílový vedoucí. Měl své zkušenosti a jel s dětmi už počtvrté. Všechny předešlé turnusy proběhly hladce a Tlapák měl pocit, že svou úlohu beze zbytku zvládl. Dokonce si přitom odpočinul víc než při vlastní dovolené, kterou obvykle trávil se dvěma kamarády na horských túrách.

Tlapák se do Zvonkové těšil a nepřipouštěl si žádné starosti. Ovšem jenom do chvíle, než si koupil *Mladou frontu*. Sotva ji otevřel, padl mu do oka krátký článek o utonutí desetiletého chlapce na letním táboře v jižních Čechách. Oddílový vedoucí nedával dostatečný pozor a tragédie byla na světě.

Tlapák přečetl článek se zjevnou nevolí. Nejel na tábor poprvé a věděl, co všechno se tam může přihodit. Jak je nesmírně těžké uhlídat třicet dětí, většinou temperamentních a vynalézavých. Jak zabránit rafinovaným únikům z dosahu vedoucího? Co dělat, když sebevědomý „plavec“ uplave podstatně dál, než bylo povoleno? Není přece možné každého držet celé tři neděle za ručičku!

Začal mimoděk rekapitulovat své zkušenosti a upamatoval se na spoustu ožehavých chvil, při kterých se k němu štěstěna neobrátila zády. I on zaznamenal řadu projevů lehkomyšlnosti či nekázně čiperných dítek a byl si vědom, že nemuselo všechno skončit tak, jak to skončilo. Třeba tenkrát u Kořenska, když se ve Vltavě topila dívka, která si jen odskočila přeprat šátek, aniž o svém úmyslu někoho uvědomila. Ještě že Tlapák zaslechl její výkřik a včas ji vytáhl z vody! Ale je třeba si přiznat, že při tom měl i dost štěstí. Tam, kde dívčina kštice mizela pod hladinou a ruce se pokoušely zachytit pevného bodu, sahala Tlapákovi voda k ramenům, takže si se záchranou dítěte snadno poradil. Ale co kdyby řeka byla o půl metru hlubší? Nebo kdyby dívku strhl proud dál od břehu? Tlapák se dokonce zachvěl. Následně si uvědomil, že v nebezpečí nebyla jen dívka, ale i on. Když se takové neštěstí přihodí, hledá se pochopitelně viník a ten bývá v těchto případech obvykle při ruce. Dokázat, že vedoucí za všech okolností mohl a měl zabránit neštěstí, je každému jasné. Co na tom, že dítě občas neuhlídá ani rodiče nebo prarodiče? Vedoucí za svých třicet dětí odpovídá, a když selže, musí počítat s příslušným trestem.

Tlapák četl článek už potřetí a velice se při tom mračil. Až teprve nyní ho zasáhla cikánčina věštba.

„Co to ta holka drmolila?“ vzpomínal. „Že nemám jezdit na žádnou cestu, protože mě tam čeká neštěstí. Mávl jsem nad tím rukou, ale co když na té předpovědi něco je? O cikánech se říká všelicos! Sám o sebe se pochopitelně nebojím, ale co když se něco nepěkného přihodí některému dítěti? V takovém případě mi nikdo nepomůže, naopak, každý mi, pokud možno přitíží. Bude třeba ukázat prstem na viníka a já budu první po ruce. Postaví mě před soud a nějaký důležitý redaktor napíše do novin článek o nezodpovědném a nesvědomitém vedoucím!“

Do Zvonkové dojel Tlapák v ponuré a pesimistické náladě. Kolem něho radostně štěbetaly děti, těšící se na prázdninové zážitky, všude bylo plno

shonu a frmolu, ale on čím dál intenzivněji myslel na cikánčinu předpověď. Už se mu nejevila tak hloupá a pošetilá.

„No, co se dá dělat?“ řekl si posléze. „Budu si dávat bedlivý pozor a nic nezanedbám. Nejsem žádný začátečník, a když se na práci plně soustředím...“

Taková předsevzetí se ovšem neplní lehce. Tábor nejsou galeje a děti nelze přikovat k veslům. Ve Zvonkové, jak se Tlapákovi zdálo, byly obzvláště temperamentní a podnikavé. Hemžily se, vrískaly, rozprchávaly se na všechny strany.

Tlapák znervózněl a začal je hystericky okřikovat. Upozorňoval je na číhající nebezpečí a nedůtklivým hlasem vyžadoval přísnou kázeň, což se samozřejmě nikomu nezamlouvalo.

Kdysi oblíbený vedoucí hned ze začátku situaci nezvládl.

„No nazdar!“ prskali kluci těsně před pubertou. „Co to sem poslali za číslo? Zřejmě učitel matematiky! Jestli se na nás bude vytahovat, tak uvidí!“

Tlapák se, alespoň podle jejich názoru, vytahoval bezmezně. Bylo mu stále hůř, děsil se každé další minuty. Stále se mu zdálo, že se někdo příliš přibližuje hluboké vodě nebo že na někoho padá těžký předmět. Obcházel svůj oddíl jako ovčácký pes stádo, třikrát za hodinu přepočítával děti a nepouštěl je do míst, která se mu zdála příliš nebezpečná. Spokojen byl jen tehdy, když děti seděly na palouku a zpívaly národní písně.

Zato děti ta usilovná péče pořádně otravovala. Přijely do Zvonkové za kratochvílemi a dobrodružstvím, chtěly sportovat, dovádět a užívat si, chovat se co nejbujněji. Proto hleděly na přísného vedoucího s krajním nepochopením. Marň jim vysvětloval, že mu záleží na jejich bezpečnosti.

Brzy se v Tlapákově oddílu vytvořila skupinka odbojníků, která se řídila pouze vlastními představami o životě na dětském táboře. Zejména kluci Mírek, Martin a Jakub přehlíželi Tlapákovy příkazy a narušovali kázeň i u ostatních. Vzdalovali se pod různými záminkami z dohledu vedoucího a nepokrytě si z něj dělali legraci.

Tlapák se bránil křikem, výhrůzkami, snažil se být nepříjemný, ale ničeho tím nedosáhl. Pouze cítil, jak vzrůstá jeho bezmocnost ovlivnit situaci, která se vyvíjela velice nepříjemně. Cikánčina věštba ho začínala doslova strašit. Měl nepříjemné sny. Probouzel se zpocený, protože se mu pravidelně zdálo, že některé dítě z jeho oddílu není již mezi živými.

„Chovám se jako šílenec,“ uvědomoval si chvílemi. „A to, jak vyvádím, nemá přece reálný podklad. Cikánčina věštba byl slabomyslný blábol lehkonohe holky a souběh s článkem v novinách je dílem náhody. Všechno jsem si zavinił sám. Holku jsem měl odbýt a vůbec se s tou poběhlící nebavit. A proč jsem si vlastně kupoval ty noviny? Stejně v nich nenajdu nikdy nic, co by mě povzbudilo nebo rozptýlilo!“

Jenomže takto rozumně uvažoval jen zcela výjimečně. Velice rychle se dostal do jiné, mnohem nebezpečnější polohy. Zmocňoval se ho strach a ze strachu si počínal naprosto nerozumně. Pronásledoval děti za každý náznak uličnictví či prostý projev samostatného jednání. Choval se jako vyděšená kvočna, a byl proto v očích svých chráněnců směšný. A nejen to. Některé děti ho začaly nenávidět. Obviňovaly ho z toho, že jim kazí prázdniny. Dělá jim z rekreace koncentrák! Takového nemožného vedoucího ještě na žádném táboře neměly!

Trojlıstek darebů – Martin, Mirek a Jakub – už toho měl opravdu dost. Číše trpělivosti přetekla, bylo třeba zahájit protiútok. Tvrdý a nemilosrdný.

„Už se to nedá vydržet!“ zhodnotil situaci Martin. „A jestli za něco stojíme, dáme Tlapákovi za vyučenou.“

„Dáme,“ souhlasil Mirek, „ale napřed je třeba něco vymyslet. Musíme provést něco, co je hodno naší úrovně.“

„Tlapička kolem nás pořád obíhá,“ řekl Jakub, „počítá nás a vodí všude jako dětičky z mateřské školky. Div, že se taky nemusíme držet provázku.“

„Je střelenej,“ přikývl Martin, „ale jak ho pořádně nadzvednout?“

„Pořád se bojí, že se někomu něco stane,“ uvažoval Mirek, „a tak by stálo za to ho nějak vystrašit. Třeba mu říct, že někdo spadl ze skály. Nebo že vběhnul pod auťák.“

„Chce to ještě vylepšit,“ mínil Martin. „Nesmí se okamžitě přesvědčit, že si z něho utahujeme. Ať mu to zděšení pár minut vydrží.“

Následujícího dne na tom byl Tlapák ještě hůř než předtím. Spal mizerně a během noci se probudil celkem čtyřikrát. Při budíčku sotva viděl na oči a bylo mu špatně od žaludku.

„Takhle to nemůže jít dál,“ uvažoval pesimisticky. „Jestli tu zůstanu do konce tábora, určitě se z těch představ zblázním! Ta cikánka mi zařvala! Už se mi kvůli ní začínají třást ruce! Nejrozumnější bude, když si

promluví s hlavním vedoucím a požádám ho, abych mohl odjet domů. Řekl bych, že to dokonce uvítá. Není mi zrovna nakloněn a už mi několikrát vytkl, že jsem na děti příliš přísný a poskytuji jim málo volnosti. Teď mu všechno vysvětlím. Pochopí, že jsem s nervy úplně na dně, a zítra budu zase doma, kde se dám do pořádku!“

V dalším přemítání mu zabránil jekot na umývárně. Dětičky se hned po ránu praly, šťouchaly do sebe a polévaly se vodou. Přitom vřeštely, jako by jim šlo o život.

„Ticho!“ vletěl mezi ně Tlapák. „Umývárny nejsou žádné bojiště! Za chvíli bude nástup!“

Ale najednou si uvědomil, že přes binec a rámus jsou umývárny poloprázdné.

„Kde jsou ostatní?“ vykřikl. „To už jsou s mytím hotovi?“

„Moc jsme se tady tlačili,“ vysvětloval naducaný zrzek s roztrženým tričkem, „a tak se šli někteří umýt k řece.“

„Cože!“ vyrazil ze sebe Tlapák. „To jsem výslovně zakázal i během dne!“

„No právě!“ stěžoval si ryšavec. „Na tomhle táboře se vůbec nic nesmí. Kdybychom si trochu nezaplavali ráno nebo v noci, tak bysme si tady ani trochu neužili!“

O vedoucího se pokoušely mdloby. Zažehnal je s krajním vypětím mysli a rozběhl se k řece.

„Ti uličníci!“ supěl. „Já je na mou duši přerazím!“

V té chvíli zaslechl zoufalé a pronikavé volání o pomoc. Hnal se kupředu jako ještě nikdy v životě. Kolem úst mu vyrazila pěna. Hlavou se mu honily ty nejčernější myšlenky. Jako by zaslechl hlas mladé cikánky opakující svou zlověstnou věštbu.

Běh trval sotva půl minuty, možná jen patnáct vteřin. Tlapák doběhl k řece, jejíž břehy byly pokryty hustým vrbovým porostem. Vyděšeně se rozhlížel, aby zjistil, odkud zaznívá hlas volající o pomoc. Neslyšel nic a ponuře šedá hladina řeky mu nehodlala odpovědět. Pak se pohnuly vrbiny a z nich se vymotali dva příslušníci Tlapákova oddílu – Martin a Mirek. Byli celí zmáčení a brečeli.

„Co se stalo?“ vyjekl vedoucí. „Kdo to volal o pomoc?“

„Jakub,“ odpověděli téměř současně. „My jsme se jenom myli u břehu, ale on začal plavat do středu řeky. A najednou se začal topit.“

„Proboha!“ sténal vedoucí pobíhaje bezradně po břehu. „Kde to bylo? Třeba se mu dá pomoci! Křičte a já se pokusím objevit ho z loďky!“

Kluci snaživě křičeli, ba přímo řvali. Dosáhli toho, že děti i vedoucí tábora se sbíhali k řece.

Tlapák zamířil k loďce, ale ta nebyla k použití. Rozbitým dnem se do ní navalila spousta vody. Vedoucí se rozvzlykal a začal trochu šíleně gestikulovat. Cítil, že byl poražen a nemělo smysl v cokoliv doufat.

V té chvíli už byl u řeky celý tábor. Jeden křičel přes druhého, všichni vzrušeně mávali rukama a snažili se něco zjistit. Všude vládl naprostý zmatek a ani vedoucí se nedovedli orientovat v té změti výkřiků, gest a štěbetání. Trvalo to několik minut, aniž to vedlo k rozumnému konci.

Hlavní vedoucí vyslychal Martina a Mirka, ale ti už byli docela klidní. Každému teď bylo jasné, že tady vypukl planý poplach. Ale kdo jej způsobil?

„My za nic nemůžeme,“ tvrdil se vši rozhodností Martin, „to všechno spískal Tlapíčka. Tedy pan vedoucí Tlapák.“

Ostatní mu drze přizvukovali, tím spíše, že vedoucí se vůbec nebránil. Vlastně ani nemohl. Někam zmizel a nebyl k nalezení. Zřejmě se za vyvolanou paniku styděl a ztratil se do tábora. Tam teď mířili všichni a hlavní vedoucí se zlobil, že celý ranní program bude nejméně o dvacet minut opožděn. Tato předpověď se ukázala jako přehnaně optimistická.

V táboře totiž chyběl jeden z vedoucích. Ten nejpečlivější a nejprísnejší, který svůj oddíl soustavně počítal a ukázkou. Nikdy se při nástupech a hromadných akcích neopozdil ani o vteřinu. Všechny proto velice překvapilo, když se tentokrát nedostavil k nástupu a neasistoval ani při vztyčení státní vlajky.

Jan Tlapák se ovšem dostavit nemohl. V té době už visel na trámu v kolně, která kdysi bývala kuželníkem. Našli ho tam až po dvou hodinách a Martin, který ho objevil, si hned pomyslel, že ten nález patrně značně ohrozí večerní táborák, na který se všechny děti už několik dní těšily.

Domek v údolí

Bylo zřejmé, že se schyluje k bouři. Nad údolím se hrozivě stahovaly černé mraky a na zem už plesklo několik těžkých kapek. Nemohl jsem se déle rozmyšlet, jestliže jsem nechtěl promoknout až na kůži. Rozeběhl jsem se k malému domečku, který prosvítal ze zalesněné stráně, s úmyslem požádat o dočasný úkryt. Sotva jsem však dorazil ke dveřím, uvědomil jsem si, že se s majitelem neseznámím. Domek byl prázdný, okna vytlučená a dveře byly neuměle zajištěny zrezivělým zámkem. V rozpacích jsem se na okamžik zastavil, ale vtom se spustil silný déšť, a tak jsem se rozhodl jednat. Vší silou jsem se opřel do dveří a má snaha byla korunována úspěchem. Zámek povolil a já jsem vnikl do úzké chodby, kde bylo cítit zatuchlinu. Vydal jsem se na obhlídku svého nového útočiště a zjistil jsem, že v domku jsou dvě poměrně čisté, vybílené světnice, opatřené starým nábytkem, který patrně nikomu nestál za odstěhování. Dokonce na stěnách viselo několik obrazů. Vesměs barvotisků s náboženskými motivy.

Posadil jsem se na rozeschlou, rozvrzanou židli a se zájmem jsem sledoval, kterak se venku rozpoutalo peklo. Jen o vlásek se mi podařilo uniknout jedné z nejstrašnějších bouřek, kterou jsem ve svém životě zažil. Déšť se změnil v průtrž mračen a obloha se zatahla tak, že jsem sotva viděl pár kroků před sebe. Dunění hromu rozechvívalo celý domek a klikyháky blesků, jako by ho jen čirou náhodou mýjely.

„To je zase pěkný výlet,“ povzdechl jsem si a patrně jsem se i zaškaredil, protože mé vycházky do přírody nebyly dobrovolné. Prostě jsem utíkal z těsného bytu, který jsem sdílel nejen s manželkou a dvěma dětmi, ale především s výřečnou a energickou tchyní. Jak jsem jen mohl, unikal jsem z okruhu věčných hádek a rozeprý někam, kde bych se dal trochu do pořádku. Také dnes jsem odešel z domova s úmyslem vrátit se pozdě večer, ale jak to vypadalo, živly se nehodlaly uklidnit. Nebe bylo zataženo na bůhvíkolik hodin a procházka na nádraží v tomto počasí mě vůbec

nelákala. Rozhodl jsem se, že přespím v domečku. Pečlivě jsem prohlédl slavník na posteli, není-li zde nějaký nepříjemný hmyz, ale byla tam jen slabá vrstva prachu. Svlékl jsem sako a kalhoty, rozepnul límec u košile a natáhl se na provizorní lůžko. Za okny stále šuměl déšť a tento monotónní zvuk způsobil, že jsem poměrně brzy usnul.

Jak dlouho jsem spal, nevím. Když jsem se probudil, venku již nepršelo. Naopak, byla klidná noc a cáry mraků probleskoval svit luny. Chtěl jsem se obrátit na druhý bok, když jsem z chodby zaslechl podivný šramot. Zpočátku jsem se domníval, že je to myš nebo nějaké jiné zvíře, ale vzápětí mě šouravý zvuk ubezpečil, že to jsou lidské kroky. Zachvěl jsem se, protože nejsem žádný hrdina a setkat se v noci v opuštěné chalupě s neznámým člověkem, je přece jen dobrodružství. Zadržel jsem dech a pozorně jsem naslouchal. Kroky se zastavily nedaleko dveří. Zaslechl jsem zvuk, který jsem nedovedl definovat. A potom následovalo chroptění a tři duté údery. Vylekaně jsem se posadil na posteli, nevěda, co si v této situaci počít. Ještě chvíli jsem usilovně naslouchal, ale žádný další zvuk se neozval.

Nějakou dobu jsem seděl na okraji slavníku a čekal. Sbíral jsem odvalu a ta se dostavovala jen velice pomalu. Ale dostavila se. Slezl jsem z postele, ozbrojil se tyčí, která se povalovala u stěny, a obezřetně jsem se plížil na chodbu. Otevřel jsem dveře a vzápětí jsem pronikavě vykřikl. Přímo za dveřmi na mohutné skobě visel oběšený člověk!

Vyrazil jsem ze sebe prapodivné zvuky, aniž bych se dokázal rozhodnout pro nějakou akci. Teprve po několika minutách jsem poněkud ovládl své smysly. Oblékl jsem se a vyběhl ven z chalupy. Pádil jsem bez ohledu na kaluže údolím a snažil se co možno nejrychleji dorazit k lidskému obydlí. Konečně jsem doběhl k úhlednému domku s dřevěným štítem a zabušil jsem na okno. A vzápětí znovu.

Okno se po nějaké chvíli otevřelo a v něm se objevila vrásčitá tvář rozespálého a poněkud směšně mžourajícího starce.

„Copak?“ vybafl na mne. „Snad nehoří?“

Vyklopil jsem mu, jak jsem dovedl nejlépe, svůj příběh a sdělil jsem mu, že pár set metrů odtud se právě oběsil člověk.

Starce to zřejmě příliš nevzrušilo

„Starej Voráček,“ zahučel. „Dej mu pánbů věčnou slávu!“

„Ale co mám dělat?“ zeptal jsem se. „Na koho se mám obrátit?“

„Tady se nic dělat nedá,“ zahučel stařec. „Voráček se v té chalupě oběsil přesně před sedmi léty. Teď se tam čas od času zjevuje, a proto tam nikdo nechce bydlet.“

„Ale to je přece nesmysl!“ vykřikl jsem. „Na zjevení nevěřím a toho nešťastníka jsem viděl na vlastní oči!“

Stařec pokrčil rameny. „Já se s vámi hádat nebudu,“ zavrčel. „Jestli to chcete mermomocí ohlásit, sto padesát metrů odtud bydlí esenbák. Jmenuje se Sýkora. Dobrou noc!“

Zavřel okno a já jsem šel samozřejmě vzbudit příslušníka bezpečnosti. Přijal mě velice nevlídně. „Sakra, člověče,“ osopil se na mne, „proč jste do té zatracené chalupy lezl? Měl jste k tomu oprávnění? Bouřka, ne-bouřka, to neomlouvá! Teď za mnou přijdete s oběšencem a já začnu pomalu věřit na strašidla. Hrom do toho!“

Sakroval, ale oblékl se a vrátil se se mnou k opuštěnému domku. Celou cestu jsem ho ubezpečoval o tom, že jsem abstinent a nervy mám v naprostém pořádku. Pak jsme vstoupili dovnitř.

Nechybělo mnoho, abych poprvé v životě omdlel. Tam, kde jsem před slabou hodinkou nechal oběšence s napuchlým vyplazeným jazykem, nebylo nyní nic, jen rezivá skoba. Po tajemném muži ani památky.

„Tak co, kde ho máte?“ naléhal příslušník bezpečnosti. „Tohle je klamání úřadů! Nejenže vniknete na cizí majetek, ale ještě si vymyslíte bláznivou historku s oběšencem a burcujete v noci bezpečnost!“

Mumlal jsem cosi krajně idiotského, ale ochránce zákona naštěstí nehodlal z případu vyvozovat žádné důsledky. „To je naposled, co přimhuřuju oči,“ pravil a měl se k odchodu. „Když se chce Voráček zjevovat ještě sedm let po smrti, je to jeho soukromá záležitost. My mu to nemůžeme zakazovat! Na druhé straně ovšem nemůžeme trpět, aby se z toho stalo veřejné divadlo! Pamatujte si: nepovolaným vstup přísně zakázán!“

Praštil dveřmi a brodil se blátem zpátky k domovu.

A tehdy, právě při ranním rozbřesku, jsem dostal ten znamenitý nápad, k němuž si nikdy nebudu dost blahořečit.

Ještě chvíli jsem zůstal v tajemném domku a pak jsem se vydal do vesnice. Zajímal jsem se o majitele strašidelné chalupy a dozvěděl jsem se,

že jím je Antonín Voráček, syn oběšencův. Ihned jsem ho navštívil a nabídl se, že domek koupím.

„Což o to,“ hučel Voráček, „já bych ho prodal. Ale je tu taková strašně divná okolnost, která...“

„Já vím,“ řekl jsem. „Noční přítomnost vašeho ctěného pana otce mi ani v nejmenším nevadí.“ Dohodli jsme se na pěti tisících.

Domů jsem se vrátil až odpoledne a tchyně začala hartusit.

„Maminko,“ pravil jsem, „zdržela mě záležitost, která vás určitě bude zajímat. Vždycky jste říkala, že byste chtěla mít chaloupku na venkově, v pěkné, lesnaté krajině, kam byste jezdila na sobotu a neděli. Naskytla se mi výhodná koupě a koupil jsem vám domeček, o jakém jste vždycky snila!“

Tchyně okamžitě roztála a byla do večera jako mílius.

Za čtrnáct dní odjela do domečku na první víkend.

Tři dny nato jsme ji pochovali. Srdeční mrtvice.

V bytě už se tolik netlačíme, a dokonce jsem přestal jezdit na výlety.

Domek pana Voráčka je opět na prodej.

Árie

Učitel Horák byl se svým plodným a záslužným životem, který ostatně ještě neskončil, plně spokojen. Když se ohlížel do minulých let, naplňoval ho pocit hrdosti, ne-li přímo pýchy. Vykonal veliký kus svědomité pedagogické práce a do důchodu odešel v pětasedesáti letech. Nikdy nezakolísal a byl prospěšný i ve veřejných funkcích. Vykonyval jich současně nejméně sedm. Vždycky se řídil vědeckým světovým názorem a poučoval v tomto směru i jiné.

„Nežil jsem zbytečně,“ liboval si nyní, „a svítil jsem naší mládeži na cestu. Ulehčoval jsem jí léta ideologického tápání a seznamoval ji s materialistickým chápáním světa. Odpovídal jsem na všechny choulostivé otázky a modeloval jsem ze svých žáků přesvědčivé ateisty. Rozmetal jsem náboženské bludy, pokud mezi nimi ještě existovaly, a vytvořil jim tak dobrý základ pro úspěšný start do života. Byl jsem dobrým pedagogem!“

To uznávali i jiní a obdarovali ho mnoha diplomy. Ani v důchodu učitel Horák nezahálel. Zapojil se do osvětové činnosti a o večerech přednášel nahluchlým důchodcům, aby snad na stará kolena neupadli do osidel idealismu. Jezdil po celém rozlehlém okrese vlastním autem a díky své nezdolné povaze se cítil znamenitě.

I tento pátek měl soudruh učitel Horák v Rejpalově přednášku na téma „Náboženství a vědeckotechnická revoluce“. Sešli se čtyři posluchači a tři z nich byli velice spokojeni. Čtvrtý během přednášky usnul a poté předčasně odešel. Po skončení přednášky se učitel srdečně rozloučil s pořadatelem Šimsou, nasedl do embéčka a rozjel se zpět k domovu. Byl letní večer, ale dosud se zcela nesetmělo.

„Domů to mám dvacet kilometrů,“ napadlo Horáka, „dojedu tedy ještě za světla, i když je cesta nevalná. V době vědeckotechnické revoluce by věru měla být lepší!“

V tom měl naprostou pravdu. Úzká, hadovitě se kroutící asfaltka v okresní správě byla samá díra a jízda po ní připomínala v mnohém

pouťové svezení na lochnesce. Pan učitel se upřímně těšil, že cesta co nevidět skončí. Měl už přece svá léta a dobrodružnému životu tak jako tak nikdy neholdoval. Tentokrát však jízda zdaleka nedopadla podle jeho představ. Auto se náhle zničehonic zastavilo a zdráhalo se pokračovat v jízdě. Marně se učitel pokoušel znovu je nastartovat.

„To je smůla!“ naříkal pedagog. „Nejsem právě zdatným motoristou, a ještě nikdy se mi nepodařilo závalu na automobilu najít, natož ji opravit. Není tudíž pravděpodobné, že by se mi to mělo podařit právě dnes. Bude lépe sehnat tady v okolí nějakého zdatného řemeslníka. Nezdá se však, že to bude snadné!“

Situaci odhadl naprosto přesně. Vůz mu vypověděl službu na pokraji malého lesíka, odkud vykročil pro pomoc pěšky.

„Nu, naštěstí žijeme v civilizovaném státě,“ utěšoval se učitel. „Půjdu-li tady po silnici stále vpřed, dorazím jistě dříve či později do nějaké vesnice. Snad tam i nyní po soumraku bude nějaký mechanik ochoten pomoci soudruhovi v jeho nesnázích!“

Vykročil rázně po silnici, ale do vesnice nedošel. Mezi stromy lesíka spatřil totiž velkou secesní vilu s udržovaným parkem, a dokonce i s malým jezírkem. Chtěl už zazvonit na zvonek, když si všiml starého muže, sklánějícího se nad záhonem růží.

„Pane!“ zavolal na něho učitel. „Mohl byste mi věnovat okamžik?“

Stařec se otočil a vydal se houstnoucím šerem k plotu.

„Jsem učitel Horák,“ představil se příchozí, „a opodál mám nepojízdné auto. Nedovedu je spravit a nevím si s ním rady. Hledám někoho, kdo se vyzná v motorech.“

Starý muž se vlídně pousmál.

„V tomto domě nikoho podobného nenajdete,“ řekl pak. „Bydlím tu já sám se svou ženou. Jsem doktorem filozofie a ona je profesorkou hudby. Jmenuji se Vokáč. Nevím dobře, co bych pro vás mohl udělat. Jestli ale chcete, můžete si od nás zatelefonovat pro pomoc.“

Učitel souhlasil, a byl tedy vpuštěn dovnitř. Potrásl si rukou s ušlechtilou starou dámou a hned se vrhl k telefonu. Měl v úmyslu zavolat mladého automechanika, kterého před deseti lety učil českému jazyku a dějepisu. Chlapec jistě vypomůže bývalému učiteli v tísní, třebaže nešlo právě o žáka nějak zvlášť nadaného a poslušného.

Telefon byl však hluchý. Ze sluchátka to bzučelo jako ze včelího úlu. „Co teď?“ zděsil se učitel. „Venku už je pořádná tma. Je odtud daleko do vesnice?“

„Tři kilometry,“ informoval ho doktor Vokáč. „Nevím ale o nikom, kdo by tam opravoval auta. Nejrozumnější bude, pane učiteli, když strávíte noc u nás. Ráno bývá moudřejší večera a není vyloučeno, že telefon již bude zas fungovat. Poruchy tu nemívají dlouhého trvání.“

„To je vzácná nabídka, ale opravdu bych nerad obtěžoval,“ řekl Horák. „To přece není jen tak, vpadnout takhle do cizího obydlí!“

„My naopak budeme rádi, když naše pozvání přijmete!“ přidala se paní profesorka. „Postavím na čaj, posedíme, popovídáme si chvíli v salonku a pak vám ukáži pokoj, v kterém budete spát.“

Učitel se ještě chvíli rozpačitě omlouval, nakonec však souhlasil. Byl vlastně šťasten, že vše tak dobře dopadlo. Za několik minut už seděl s pohostinnými manželi ve starobyle zařízeném salonku. Doktor Vokáč rozsvítil několik svíček.

„Dáváme tomuto osvětlení přednost před elektrickými světly,“ řekl hostitel, „protože to je pro naše staré oči příliš agresivní.“

„A při svíčkách se také lépe vzpomíná,“ doplnila manžela paní profesorka nalévajíc čaj. „Víte, my dnes už žijeme pouze minulostí!“

„Ale to je chyba!“ rozhorlil se učitel. „To je velická chyba! Člověk, který se zcela uzavírá do vzpomínek, již vlastně nežije, ale živoří! Dnešní doba umožňuje nám všem, a to i těm dříve narozeným, plný a činorodý život. Podívejte se na mne: do pětadesáti jsem učil a měl jsem tedy již plný nárok na zasloužený odpočinek. Ale něco takového není pro mne. Pasivita a jakákoliv uzavřenost přítomnému dění je mi naprosto cizí. Zapojil jsem se do osvětové přednáškové činnosti a jezdím přednášet po celém našem okrese. Obdržel jsem už řadu písemných pochval a do mnoha zdánlivě zcela zapadlých míst se musím pravidelně vracet. Myslím, že i vy byste mohli pomýšlet na něco podobného! Jste vzdělaní lidé a mohli byste naši společnost jistě ještě mnohým prospět. Není nic horšího než se uzavřít do své ulity a nestarat se o život, který tak bohatě pulzuje kolem vás. Víte, kolik je mi roků? Šedesát osm! A leckdo mi nehádá ani šedesátku! To proto, že jsem zůstal aktivním občanem a nehodlám jen tak brzy rezignovat.“

„Nás by podobná aktivita zřejmě příliš unavovala,“ usmál se doktor Vokáč. „V žádném případě by nám nepřinášela radost nebo úlevu.“

„Postihlo nás veliké neštěstí a my se z toho otřesu už do smrti sotva vzpamatujeme. V tomto salonku se konaly zasnuby naší jediné dcery Svatavy. Svatava překrásně zpívala a měla před sebou slibnou operní kariéru. Chystala se provdat za klavíristu Milana Róna, mého nejlepšího žáka. Trávili u nás své poslední prázdniny a těšili se na společný život. Milan sedával tam u toho klavíru a doprovázel naši dceru při zpěvu.“

„Ano,“ vzdychl manžel. „Nejraději zpívala árii o měsíčku z Dvořákovy Rusalky.“

„Nikdo z nás nepočítal s tím, že všechno tak rychle skončí,“ pokračovala paní profesorka. „Milan se Svatavou se odešli vykoupat k nedalekému rybníku a už se odtud nevrátili. Dcerce se udělalo ve vodě nevolno a začala se topit. Milan se pokoušel ji vytáhnout, ale nebyl tak dobrým plavcem, aby se mu to podařilo. Místo svatby jsme vypravovali pohřeb!“

„To je mi opravdu líto,“ pokýval hlavou učitel, „ale i takovou bolest je nutné překonat.“

„My nic překonávat nechceme,“ řekl doktor Vokáč. „Raději se scházíme v tomto salonku a důstojně vzpomínáme na ty, kteří se nám tak vzdálili.“

„Někdy to vzpomínání bývá velmi krásné, zejména za měsíčních nocí, jako je ta dnešní,“ zašeptala paní profesorka. „To býváme odměněni tím, že nám Svatava přijde zazpívat svou oblíbenou árii.“

„Ale to je přece nemožné!“ vyjekl učitel. „Mrtví nikdy nezpívají!“

„To je velký omyl – nejenže zpívají, ale hrají i na klavír,“ opravila ho stará dáma. „Svatava nikdy nezapomene přivést domů Milana. Dovedla bych ji samozřejmě doprovodit sama, ale takhle je to lepší!“

V té chvíli zalilo salonek měsíční světlo. Luna právě vytančila z mraků a dotěrně nahlížela dovnitř.

„Už zřejmě jdou,“ oznamoval doktor. „Jejich koncert se vám bude určitě líbit, pane učiteli!“

Učitel byl zmaten. Co je tohle za nesmysl? Přece si ti lidé nemyslí, že tady budou koncertovat utopenci? Taková absurdita! Buď jsou duševně nemocní, nebo si ze svého hosta dělají legraci!

„Jsou tady,“ usmívala se blaženě profesorka. „Svatavě to tolik sluší! A jak je Milan pěkně opálený!“

Pedagog se zavile zamračil. Teď už mu bylo naprosto jasné, že upadl mezi blázný. Pokud to ovšem nejsou provokatéři! Náhle však strnul. Klávesy na klavíru se samy začaly pohybovat a salonkem zazněly známé tóny. Vzápětí se k hudbě přidal líbezný ženský hlas a místností se linula Rusalčina píseň. Staří manželé se slastně usmívali.

„Co tohle jen může znamenat?“ kvílel v duchu učitel. „Kde jsou přírodní zákony? Jak si to mám vysvětlit přirozeným způsobem?“

Přirozený výklad byl vskutku těžký. Jakási neznámá stále zpívala árii z Dvořákovy opery a na klavíru se klávesy pohybovaly pod neviditelnými prsty. Pak to skončilo a nastalo dlouhé ticho.

„Odcházejí!“ řekl náhle stařec.

„Přijďte brzy zase!“ vykřikla profesorka hlasem třesoucím se dojetím. „Budeme vás tu čekat každý večer! Na shledanou drahé děti!“

„Jak se vám líbila naše dceruška?“ obrátila se pak dáma na učitele. „Je překrásná, vidíte?“

„Já ji neviděl,“ zahučel rozpačitě učitel, „pouze jsem ji slyšel.“

„To je pochopitelné,“ vysvětlil doktor. „K tomu, abyste ji také viděl, je třeba mimořádně hluboké soustředění. Nejmenší roztěkanost a jakákoliv pochybnost způsobuje, že vjem je pouze částečný.“

„Poslyšte, pane doktore, to, co vám nyní řeknu, bude možná příliš drsné a neomalené, ale je to mé nejhlubší přesvědčení,“ vzchopil se náhle učitel. „To, co jsem právě slyšel, byla zřejmě jakási velmi rafinovaná halucinace. Nevím, jak toho dosahujete, ale tohle je – ať už úmyslný, nebo neúmyslný – útok na můj vědecký světový názor! Na chvíli se vám sice podařilo poněkud jím otrást, ale nyní už zase stojím pevně na této zemi a hledám odpověď na otázku, proč jste to vlastně udělali?“

„Večer jako byl tento, proběhl už v tomto salonku nescísněkrát a nikdy nešlo o žádný klam,“ řekl se shovívavým úsměvem doktor Vokáč. „Kdybyste do našeho domu nevstoupil, děti by nás byly přišly stejně navštívit! Vaše podezření je zcela neopodstatněné!“

„Já ovšem trvám na tom, že jsem se stal terčem špatného vtipu!“ rozčílil se Horák. „Cítím se podobně jako tehdy, když mě při psaní na tabuli zasáhl žák Slabihoudek zezadu mokrou houbou a nechtěl se pak přiznat. Ale copak může mokrá houba létat vzduchem sama?“

„Tímto problémem jsem se sice dosud nezabýval,“ odpověděl doktor, „ale od jisté doby si nejsem mnoha věcmi, které se mi dříve zdály docela jasné, tak bezpečně jist.“

„Ale já ano!“ vykřikl rozhorleně učitel. „Já vím zcela jistě, že člověk je jen vysoce organizovaná hmota, a že je tudíž naprosto nemožné, aby po své smrti zpíval nebo vyhrával na klavír. Raději mi proto vysvětlete, proč a s jakým úmyslem jste mi předvedli onen iluzionistický výstup, jehož jsem byl svědkem!“

„Jste už zřejmě unaven, pane učiteli,“ vmísila se do hovoru paní profesorka s laskavým úsměvem. „Nejrozumnější proto bude, když vás odvedu od vašeho pokoje.“

„Tak to ne!“ pravil Horák rozhodně. „Nerad bych se stal obětí nějakého dalšího vašeho žertíku. Kdo ví, co by mne v tom pokoji čekalo. Zřejmě se rádi bavíte na účet svých hostů a neberete nejmenší ohled na jejich smýšlení. Je to nevkusné, ale budiž – беру to na vědomí. Raději strávím zbytek noci ve svém autě a ráno si už nějak pomohu!“

„Jak myslíte, pane učiteli, ale křivdíte nám!“

Horák byl ovšem přesvědčen o opaku a překotně se hrnul z vily, kde zažil tak nečekaný šok. Nikdo ho nepřemlouval ani nezdržoval. Doktor Vokáč ho doprovodil až k vratům, která pak pečlivě zamkl. Učitel se vracel pomalu po silnici ke svému vozu.

„Podvodníci!“ brumlal si zlostně cestou. „Co se mi to pokoušeli namluvit? Budu se na ně muset informovat. Kdo ví, zda nejde o nějaké protistátní rejdy!“

Vlezl si do auta a pokoušel se na chvíli usnout. Pochopitelně to nešlo. Stále se musel vracet k zážitku ve vile, který si pořád nedokázal rozumově vysvětlit. Nakonec došel k přesvědčení, že si z něj vystřelila dvojice varietních iluzionistů a mágů.

„Zřejmě už jsou staří na to, aby jezdili po světě s maringotkou, tak si alespoň uspořádají občas představení doma a vyděsí nevinného občana, který se jim náhodou dostane do ruky,“ usoudil posléze a poněkud se tím uklidnil.

Noc byla dlouhá a nepohodlná a zanechala na učiteli své stopy. Děsil se představy, že se bude muset vléci pěšky tři kilometry do vesnice, aby tam sehnal pomoc, a bylo mu z toho nanic. Jen tak pro jistotu se

pokusil ještě jednou nastartovat auto a hle – motor hned na první pokus chytil!

„No vida!“ zavrčel učitel spokojeně. „Takovýhle zázrak si docela dám líbit! A lze ho také uvést v soulad s mým světonázorem!“

Původně zamýšlel jet rovnou domů. Když však zjistil, že vesnice, kterou projížděl, se jmenuje Anýžov a že předsedou MNV je tam jeho bývalý kolega učitel Kořínek, rozhodl se jízdu přerušit. Pedagog, se kterým se dobře znal, mu jistě bude moci dát podrobné informace o podivínských majitelích tajemné vily.

Předseda Kořínek přijal Horáka velmi srdečně a neměl nic proti tomu, aby si chvíli pobesedovali.

„Tak ty si pořád ještě nedáš pokoj, a místo abys chodil na ryby, věnuješ se ateistické propagandě,“ divil se Kořínek. „No – každý zkrátka máme nějakého toho svého koníčka!“

„Tohle ovšem není koníček,“ ohrazoval se Horák, „ale občanská povinnost uvědomělého občana. Jako učitel v důchodu nemohu zůstat stranou veškerého kulturního dění. Dneska v noci se mi ale přihodila podivuhodná věc, o které bych si s tebou rád promluvil. Stala se totiž na území katastru tvé obce a můžeš tedy lépe než já posoudit její důležitost.“

Učitel Horák pak vyprávěl předsedovi Kořínkovi vše, co ve vile prožil s manželi Vokáčovými a s jejich údajnou noční návštěvou.

„Musíš ty lidi přece dobře znát a jistě ti bude jasný i motiv jejich jednání,“ končil svou tirádu. „Sám jsem stále na vážkách, zda jde o neškodné blázný, nebo o vypočítavé ideologické diverzanty. Opravdu nevím! Pro první možnost mluví jejich vlídné a zdvořilé vystupování a dokonalý společenský takt. Na druhé straně však zřejmě vlastní dokonalou nahrávací a reprodukční techniku, která na chvíli zmátla i mne. Vskutku se mi jednu chvíli zdálo, že v tom salonku koncertují skutečné přízraky. Dosud jsem se z toho úplně nevzpamatoval!“

Kořínek ho napjatě poslouchal a jeho tvář zůstávala strnule vážná.

„Ty opravdu tvrdíš, žeš byl v noci na návštěvě u manželů Vokáčových?“

„Ovšem!“

„Víš co? Pojd' se se mnou na chvíli projít!“

Horák se návrhu sice divil, ale neprotestoval. V předsedově kanceláři bylo stejně nepříjemné dusno. Vyšli tedy z budovy MNV a kráčeli vedle sebe

mlčky. Předsedova bodrost a srdečnost, se kterou Horáka přivítal, se zcela rozplynula a jeho tvář zůstala i nadále vážnou. Horák tomu vůbec nerozuměl.

„Kam mě to, prosím tě, vedeš?“ přerušil učitel Horák konečně trapné ticho. „Způsobil jsem ti snad nějaké zbytečné starosti?“

Kořínek jen mávl rukou a sveřepě pokračoval v chůzi. Došli až k místnímu hřbitovu. Tady Kořínek otevřel branku a vyzval Horáka: „Pojď! Na něco se tady musíš podívat!“

Horák ho neochotně následoval. Neměl hřbitovy příliš v lásce a pohrbů se zásadně nezúčastňoval. Cesta mezi hroby mu nyní rozhodně nepůsobila žádné potěšení. Předseda MNV se zastavil u solidní měšťanské hrobky, na které byl vyryt zlatý nápis RODINA VOKÁČOVA. Na pomníku byly také fotografie zesnulých.

„Jsou to oni?“ vyštěkl téměř Kořínek a ukazoval na fotografii staršího muže a starší ženy. Horákovi bylo v tu chvíli na omdlení. Hleděl totiž na tváře včerejších hostitelů – o tom nebylo nejmenší pochybnosti!

„Tak co?“ naléhal předseda. „Jsou to oni?“

„Ano, poznávám je!“ zalkal srdceryvně učitel. „Nemohu se mýlit. Toto je doktor Vokáč a zde je profesorka Vokáčová! Tu krásnou dívku však neznám.“

„Svatava Vokáčová,“ řekl Kořínek. „Utopila se v našem rybníku s nějakým mládencem z Prahy. Toho pochovali v rodinné hrobce někde u Klatov.“

„Ale manželé Vokáčovi jsou přece živí!“ vykřikl Horák. „V noci jsem s nimi mluvil a pil čaj, který uvařila paní profesorka! S doktorem Vokáčem jsem hovořil stejně jako teď s tebou. Přece si o mně nemyslíš, že jsem si tu historku vymyslel! Nejsem žádný šílenec!“

„Ti lidé jsou už šest let mrtvi,“ trval na svém Kořínek. „Pochovali je tehdy zcela normálně do této hrobky.“

„V tom případě se za ně včera někdo vydával!“ vydechl učitel Horák. „Dovedně se namaskoval...“

„Nesmysl!“ skočil mu do řeči Kořínek.

„Jestli mi nevěříš, pojed se mnou do té vily! Trvám ovšem na tom, aby nás provázel příslušník Veřejné bezpečnosti!“

„Není třeba! Znáš tu vilu velice dobře. Po smrti manželů Vokáčových jsme marně hledali nějakého dědice, a tak nemovitost nakonec připadla

národnímu výboru. Poněvadž však byla příliš vzdálena od vesnice a nebylo ji možno využít pro kulturní účely, prodali jsme ji lesní správě. Bydlí tam teď čtyři rodiny i s dětmi. Hajní a lesní dělníci!“

„Nikoho takového jsem tam neviděl!“ úpěl učitel. „Seděli jsme v překrásném salonku se starým nábytkem...“

„Ten jsme také velice dobře zpeněžili při aukci v obchodě se starožitnostmi,“ řekl předseda. „Dostali jsme za něj víc než za celý barák!“

Učitel stále ještě vyjeveně hleděl na podobizny manželů Vokáčových.

„Co teď budu dělat?“ zašeptal po chvíli. „Jak se z toho dostanu?“

„Pojedeš klidně domů a pořádně si odpočineš!“ radil mu Kořínek. „Pak si řekneš spolu s Hamletem, že mezi nebem a zemí je mnoho věcí, o kterých my smrtelníci nemáme ponětí. Musíš se snažit přijít na jiné myšlenky, jinak se doopravdy zblázníš!“

Horák přešlapoval na hřbitovní cestě jako zmoklá slepice a nemohl učinit kloudný krok. Pohnul se teprve tehdy, když ho předseda vzal za ruku. Dal se odvést k až autu.

„Jsi schopen řídit?“ ptal se Kořínek.

Horák přikývl. „Snad tě zase jednou přijedu navštívit a ještě si o tom popovídáme!“

„Raději ne!“ vrtěl hlavou předseda. „K některým věcem je lépe se nevracet!“

Učitel Horák se tedy rozjel domů. Několikrát málem havaroval a cesta mu trvala déle než hodinu. Zdrčeně se dopotácel do svého bytu, ale ani tady se mu nijak neulevilo. Udělal si silnou kávu a zapálil si cigaretu. Vypouštěl pomalu dým z úst a přemýšlel, co si teď počne se svým životem. Cožpak bude ještě moci jezdit po okrese a přednášet o vědeckém a materialistickém světovém názoru po takovém zážitku?

Učitel byl hluboce nešťasten. Stále se ve vzpomínkách vracel k večeru u manželů Vokáčových a snažil se jej nějak pochopit. Došlo k tomu náhodou, nebo to mělo nějaký tajemný hlubší smysl?

Minulo několik týdnů a Horákovi se nevedlo lépe. Stále měl pocit, že se ještě něco podstatného stane, a že by proto měl něco udělat. Nevěděl co. Ještě několik dní tak nerozhodně vyčkával a vrávorál životem. Pak se konečně rozhodl vydat se ještě jednou po stopách svého životního debaklu. Nasedl večer do vozu a vyjel.

Za soumraku dorazil k Vokáčově vile a zaparkoval v její blízkosti. Bylo jasněji než onu noc a měsíc, který byl téměř v úplňku, pomalu vykukoval na oblohu, aby zde co nevidět začal panovat. Učitel zamířil k vile. Viděl, že doktor Vokáč stojí opět u svých růží a je jimi cele zaujat.

„Pane doktore,“ zavolal učitel, „rád bych si s vámi promluvil.“

Starý pán se překvapeně otočil, pak se však usmál a zvolna vykročil k brance. Otevřel ji a podal Horákovi přátelsky ruku.

„Však jsme si mysleli, že nás opět přijedete navštívit! Kdo jednou slyšel naši Svatavu zpívat árii o měsíčku, ten se obvykle vrací!“

„Opravdu bych to rád slyšel ještě jednou,“ odvětil učitel.

Doktor chápavě přikývl. „Jen pojdte, prosím, dovnitř. Žena uvaří čaj a pak se posadíme do salonku. Svatava s Milanem dnes určitě přijdou!“

Učitele se zmocnila podivná úzkost, ale odhodlaně šel dál. Paní profesorka nebyla jeho příchodem také nijak překvapena.

„Dnes jste úplně jiný než posledně, pane učiteli!“ konstatovala pouze. „Dnes se zdáte být více připravený!“

„Připravený?“ podivil se Horák. „Co to znamená?“

„Jen pojdte do salonku,“ řekla. „Děti už jistě brzy přijdou. Myslím, že dnes je nejen uslyšíte, ale i uvidíte!“

